Dr. K. GEUZABEK
Офіційний Руський Лікар в Справах Краю в Канаді.
СПЕЦІАЛІСТ ВІД РАН СЛАВСТВА
Приймає кожен день від 9-ої год. до 11-ої год. перед полудн. і від 2-ої до 4-ої год. по полудни в своїм Шпиталі при 328 Pritchard Ave. між Main St. і Princess St. Телефон: St. John 880 по полудни від 2-ої до 4-ої год. по полудни.
WINNIPEG, MAN.

З близька і із далека.

Приходить на Представительство вістки, що Іван Кохазрський з Вінніпегу дня 9 Лютого ст. ст. в вечер. в Orient Hall на Selkirk улиці потяку в 3 дня н. з.

„Свекруха."

На деякий час перестає о-но актівку.

НА СТАРОСТИ ЛІТ.

Початок точно 8.30. в вечір. Ціна місця: 75, 50, 35, 25 і 15 ц.

Тікети перед представленієм можна купити в Руській Кантирні 850 Main стр.

Комітет.

ВАЖНЕ.

В Неділю з то дектого вечера відбуде ся загальне збори членів в сали Народного Дому в Вінніпегу. Тому обовязком кождого щирого українця явити ся. Бо важна, тому присутність членів ся найбільш численна.

Для 29 особи виходить одиноке Т. Т. Шпиленя відправить потяг „Верблюд" до Кенори.

Представленіє вийдеть так як можна буде сподіватись, коли будуть всі актори на своїм місці, просимо дуже.

Публика сповіщає, а більшість мають тікети, що виділи Вінніпег, прошено купити і інше авторитет пересилають не не бійте.

На день 4 вересня подбаємо зробити для нашої публики якесь добрий і вам матеріяльний забавок. Тому просимо всіх членів і членинь Народного Дому, щоби старали ся в Вашій родині, щоби ся не дома.

На цей день подбаємо, щоби ся не дома.

Голос рільничої України

Вістки з Канади, Сполучених Держав, Европи і цілого світа можете найскорше і найдокладніше читати в найбільшій українській часописі

„ДОБРА НОВИНА"

Передплата виносить на цілий рік лише $1.50.

Адреса: „ДОБРА НОВИНА"
Львів. вул. Сашинського 78.

Дальші оферти

Женитьба

Молодець 24 років, 5 фіт 10 дюймів, важить 165 фунтів, без гроша бажає познайомитись з дівчиною або вдовою в цілі женитьби. Інтересовані просять писати до Nick Hnatiuk, Box 380, Fort Frances, Ont. Canada.

„Добра Новина"

Проживаючі в Канаді та Сполучених Державах для пересилки вістки, відносно висилки гроша до краю, обращаються до Агентури „Добра Новина" в Вінніпегу.

Агентура „ДОБРА НОВИНА" в Вінніпегу для вигоди та вигоди Американців і Канадійців, що мають родину в Галичині і Буковині, заключила умову з Банком Канадійським Народним, що всі гроші, висилані через Агентуру „ДОБРА НОВИНА" в Вінніпегу, будуть висилані через Банк Канадійський Народний до Львова, а звідтам до Львова, а звідтам до Львова, а звідтам

Надіслане.

Київ, Брак. Мая 31 1914.

Хлопець Українець!

Відомо, що Хв. Російський „Канаєц" не підходить мені о місця на сих наре слів, тому-то пишу вам дещо про поспішний поступок мітінга патріотів, що уладив вчорашні Стефанік, Колінер і сам канадиєц з Манітоби.

Кожному, хто лише знає політичну ситуацію теперішнього часу, відомо, що пан Манітоба є кандидатом в канадійський парламент з рамени консервативної партії, що стоїть на сторожі імперіяльних ідей і тим самим не збирає поміщення тим вам більше інтересові.

З досад, що були заготовлені на сих зборах, пишаючі були б більш, що одного дня вернули до Канади.

Тому не диво, а бажана річ зібратись не до банки. Можуть дуже добре знати, що не дозволять робити з Канади Малу Азію. Не можна, аби то Вам тепер обрахувати, чи можете ви ще Вам тепер українцями та жовнєрами. Не можете Вам тепер українцями, коли ви вже зробили з себе добрих слуг англійського капіталу та англійської політики.

Ви

І. Ш-Т.

Як Степан чоботи купував.

В селі Вовчівці жила дуже бідна вдова Варвара. У неї було троє дітей: дві доньки, Тодорка і Параска, що вже ходили на заробітки і помагали матери, та хлопець Степан. Він був уже сім літ а до роботи не був дуже охотний ці злітливий. Любив він хорошо одітися ся, але в хаті ся одягів власне недостаткало.

Холив Степан в одній зірібній сорочці, до пят, а Варвара повищо ані думала про ніе одіже для сина.

— Коли ти мені, мамо, купиш капелюха? — питав ся хлопець.

— Пильнуй ся порося, як ока в голові, до се вирос нам маєток.

Степан ягнався що дня свиньку за полю: від других наступників навчив ся робити плетінки з соломи, а потім сам собі майстрував капелюх.

— Мамо, — каже раз знова до матери — купіть мені червону стяжку до капелюха!

— Степане, не будь таким дурним! Я тобі лішше бо справлю штанята, лайбть стикані; чевяк зимує покіи Тодорка лишне солре свою спідницю, то тобі з неї вийде добрі штани.

Хлопець нічого не відповів, але за якийсь час знова каже матері:

— Могли би мені, мамо, за се, що пасу свиньку, купити ремінь з пряжков і калитков.

— Так мене ж ся сам Бог покарав би: у хаті найгоршого пана, а я би нетягне відзвала на твою жадливість.

Прийшла зима. Хлопець боронив ще, лише посиніли з холоду, з мокрим носом сидів на печі та пробував капелюх у когутячі пера.

— Коники, Тодорка, по пера ся спішіннйте, — потішує за Степан у сестри.

— Вона вже цілком позерть, але мама ані гадають справити нову...

Рідко ся тепер то матери обоє і як посилали ц хлопотати, то в кінці Варвара відала Тодорці свого старого спідниці, а з Тодорчиної почала шити полапці для Степана.

Мамуню, зробіть кашенї у корчинах! просить хлопець.

— Відчепи ся, олигапт ти! Перед будуй тобі кашенї робити. Як треба буде що сховати то можеш на плечах духу.

Прийшло нешало часу доло шитя ся штанів, бо мати мусіла потягати, латати. Хлопець не мав терпеливости. Вадив все мотів уникати шиу, як тільки міг, і покучав матери, що вигне ще скоро шие. Варвара за вільною тих жартувань. Щоб Степанко міг пом шитали перед самим Різдвом; кажуть, що будуть добрі новости ся.

Прийшло Різдво; мати ще йому шитання та каже:

Мамо і мамуню, бо не скоро на другі таки зробиш ся! Се собрі, на вирісі, як на полонині, не на такому рівні...

Позвичав матері і зірвав палій перший в своїм житі, погавнці. В ранці помазував внутрами, як старший холодів; дуже йому се подобало ся, бо думав, що так „нарядніше" буде.

На дворі того дня був великий морозь. Та хлопець хотів, щоби його люди в селі бачили, то взяв на голову капелюх з когутячим пером і в своїх нових погавицях перебіг через ціле село. Потім вернувши, лише витягав хвилю із, поклав на них калошах, усів знова на печі і сидів на ся, як на щедрівятого.

От, щоби я ще мав ремінь, а до сего мокани — говорив по сестри.

Чому ні, відпало би ся — сказала Тодорка, не сало би що мамі ще говорить.

Минула зима. Хоч весна вже зачалася, але ще було по студено. Степан повинен був гонити свиню в поле бо і всім дворам пробуток свій помагали. Одного разу Степан прибіг з хати на полуднє. Посипав увесь і дуже плакав.

Мамо, мамо! крикнув мені свиня, а не можу напевнати, вітер зуху з мене вивіяв!

Мати почала збирати його:

Звичайно, глупин! Може перший будуть ся тобі, мокати! Не сокрою, як зуху, бігай по полю, щоби розігрів ся!

А це поховався Мишко з тобе напівний горшок без дну того Степанка Антін. Мало знавець у корчмі... А то ваш, а дали його з горшком, щоби розігрів ся. На тоще дуже в хлорозовиці, треба знати горшка і перекинути собі через голову наче кафтанок і від осінь. Хлопець дому мати з того кабат. Та не ставало на домаш, то собі мишко дали рукавки з старої чорної Торгівлі вже вбиті.

Гонив ще цілий день ся Степан з хати.

Дуже би мені хотілось ся Степан знати,

чи... Так добре, як бачить ся і вирішив.

— Йдіте, йдіте, — каже мама — будемо на свині, то тоді купиш, а тепер собі ся ба сві плазаний.

Цілі тих років носив з хлопець штанята з Толорчиної спідниці, а потім вони так розлетіли ся, що мати вже не могли зібрати їх і поміняв були вони другі.

Степан взімці почав ходити на вербіки. Вийшов раз у сьвято і весь час грів ся на сі хто має чоботи на ногах. Думав собі про се, що і він буде ходити вовсім в чоботах. Як лише вернуть ся з примірку то і він тає в матери:

— Чи не йдете, мамо, що можуть контувати чоботи?

— Рікво контувать, як які чоботи. Але голови не ломи собі дурно: хайбу у хаті треба а грошей на чоботи нема. Обійдеш ся сьвяком.

II.

Прийшов вісімн той час, що Степан зі свої зробив ніс собі купити нові чоботи. В полинівім кабаті з черво ними рукавами, возможними сьвяткові з дірами новацими ложки Степан пісвайцівсько року жита і пшор до дій на службу.

— Мені дуже хочеть ся чобіт — казав він перед до свойого приятеля, Антона, котрий вже від двох літ то слуб і мав гарні чоботи.

— Лише памятай, чоловіче, не чоботи грошей но виходи! Запали досить, а куни по доброго. — радив Антін.

Степан служив, заслуженим в свого у сподоря за брав, лише чевяк, доки на берусть ся у господаря тридцять боєм грошей, щоби стало на добрі чоботи. Нарешті під осінь, коли сьвятого Миколи вже від Ди ходив:

— Антоне, попроси ся ти у свойого господаря і пі дели ні мню завтра до містечка, куплять чоботи.

— А добре, — відказав Антін.

На другий день пішли оба на торг до місточка. Зобіт ти було стільки, що окоп не зміряно. Дивить ся, як є сь чоботи з коротеньками халявами.

— Се стирсьвітська мода, — каже Антін, у га ких тепер ми ходить. Обоєм новинні були високі, во сковані, халяви довгі, а про ни ухо з добрі тасьми... Ну і глянь який-такий новинні мати.

Цить дальше, аж тут мов не новій жорнів вистеб пізнав ріл чобіт.

Хочете пана юботи? Цоботи, юботи!.. Шит. ятнфтовані! — Кричав жид крамар.

Степан як зачерпнув ся, бо йому перший раз в жи тю „паном назвали. Все стільки очима то по одних, то по других чоботях".

— Купіте, купіте, чоботи вовта, замбрузькі, купіте.

Степан за чував ся, розтворив рота, відказував ся ще довго по тому, що йому чобіт цесь до него прине, ворює, як живий чоловік. Вийшов оно в пару чобіт на ся ноги. Думав собі про се, що і він буде колись ко ваних на халявах, були у нього ліпші чи ще гарніші чоботи, вже і не знає, що. Уже в ним були в кожній хвилі, в обідні часи, цілий ці комани.

Ні пішов до крамаря і не сьвідно питає ціни:

— Отого! Сей пан лиш, чого штанята! Се вже про ботн, то чоботи! — говорює купець. А чим лепше притопчати. Можу сказати сьвідно: не дам дешеше, як за девять срібла, але бачу, що ви знаєте ся, а тому я вам дам дешевше продам.

Потім уже зробили сетан їх коло пова вертки. Одягли і Антін, пробували в руках вибрі, чи сильна повозка прибрали до ноги і каже:

— Мені здають ся — ся чоботи добрі, тільки треба добре сторгувать.

Степан підів Антона на бік і каже йому на ухо:

— Як не куплю сих чобіт, то не хочу інших мати, буду лише босий ходити.

Тоді почали ся торгу. Торгували ся довго, завзято, до смерку. Крамар твердо тримав ся ціни, а нарубки десять рабів вітчили і девять рабів вітхали ся. Добре вже стемніло ся, як торг сьвінчили. Степан дав за чоботи більше як підлічну свою двезуженку. Вертали ся то вор домів. Бодого вольше, але Степан чобіт не збрав, лише із ніг не зняв. На уже повертали ся у своє село, Антін сказав:

Ви лиш, Степане, я стратив цілий день на тих чо боти. Тепер ще мене ся ся не покажеть удома: ся, ви тарував ся... то перші чоботи новенькі та, брате, дов лити... Нічого не вдіяти — коржин!

Степан знав, що свойому товаришеви новинен ним ти ся, лише не гроші, що не настояв, лишні на чоботи, а не казав ні словечка на ціну.

— Ваш майстер тобі побудує — сказав до обіцяв Степанка Антін. — Може лишень у коржин... А то дасть, і дали його з горшком, щоби розігрів ся. На тоще дуже в хлорозовиці, треба знати горшка і перекинути собі через голову наче кафтанок і від осінь. Хлопець дому мати з того кабат. Та не ставало на домаш, то собі мишко дали рукавки з старої чорної Торгівлі вже вбиті.

(Конець буде).

Чи Ви вислали передплату на „Канаду"?

БАЙКИ ДЛЯ ДІТИЙ.

ЦАРІВНА-ЖАБА.

(Дальше.)

От зрок жила ся царівна з синам, щоб у такий і в та ний день були у него з дві жами на бенкет. Старші брата радіють, а Іван царе ич іде до дому, понурив ся голову, плаче. Жаба пилала на дустріч питає:

Іване-царевичу, чого ти плачеш?". — „Якже, жа же, не плакати, коли-батько загнав нам з жінками на бенкет приїхати... Не ж тебе повезу!". — „Не плач, каже, дитай та сни, а кінь потомо!" — Він ди, заснув. От ліздали того дня, що сьнілось. — Іван-ца ревич лиш заїхуав ся. „Не журе ся, каже, Іване царевичу, ць поведу ся! А як стане лошій вихрем ти, ти знай, що твоя жінка лодорож: росою вимаєть ся; а як бінчівка заблисне — то твоя жінка в дорозі убрище збирає ся; а як грім загреметь — то яке їе". Іван-царевич убрав ся, і по їхав.

Приїхать, як старші брат то з своїми жінками коло, ся ні гарно повібрали, а жінки в золоті, у сяєті (злаці), в оксамиті, у намистах (пораз лиці дуже дорогих)... Брати стали з него глузувати. „Ось іде, брате, сам при ганій-ти й хочеть з дуєтку жінки за приві!".

„Не сьміяйсь, каже, потому прапе". Коли ся стов очили набувати Іван царевич каже: „Се моя лі почка дасть хорошу рад ми — що в умовах ся!" — Брати ся сьміються з него: „Ти, Іване, не ми ся сокусть, дарій що такого". Коні в перед ся. — Коли ось іде ся ся ся

Dr. B. GENZABEK
Офіціяльний Руський Лікар і Хірург Канадійської Залізниці
ОФІС І ДОМ:
WINNIPEG, MAN.

Всякі вісти.

Позір часом тов. читальні ім. Просвіти ім Ів. Котляревського.

Позір єсть то відомо, що виказує в собі тов. в честь імени Котляревського. Оповідає ся, що в Вінніпегу в читальні ім. Котляревського в Вінніпегу в школі коло малодержави.

Справа важна, тому обмежимо коло того часом і стати ся в повнішений час.

Комітет.

Відай! Памятайте на богачів.

Недавно один з Нью Йорку взяв собі 150 тисяч долярів на увічнення себе на „вред-лайн." „Вред-лайн" — то значить лінія, що на якийсь час робити чудеса на кращу лінію і знову вертає, а опісля знову лежить. В часі цього „вред-лайну" будуть тут же дуже добрі заробки. Цей „вред-лайн" будуть тут же дуже добрі заробки. Цей „вред-лайн" будуть тут же дуже добрі заробки. Цей „вред-лайн" будуть тут же дуже добрі заробки.

Обіщав цілий світ.

Один Джон Пакерфорд з Нью Йорку в Нью Йорку і Нью Йорку і Нью Йорку і